

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **Ing. J. P.**, bývajúceho v P., zastúpeného JUDr. Marekom Morochovičom, advokátom v Bratislave, Križna č. 56, proti žalovanému **Chemko, a.s. Strážske v likvidácii**, so sídlom v Bratislave, Moskovská č. 13, zastúpeného spoločnosťou Advokát Pirč, s.r.o. so sídlom v Košiciach, Štrbská č. 4, **o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 25 C 306/2009, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 30. marca 2012, sp. zn. 14 Co 102/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava I uznesením z 25. januára 2012, č.k. 25 C 306/2009-328, uložil žalovanému povinnosť zložiť sumu vo výške 87 630,92 Eur do úschovy Okresného súdu Bratislava I, keď mal za to, že nevydaním predbežného opatrenia by mohlo dôjsť k ohrozeniu práv žalobcu ako zamestnanca žalovaného a to vzhľadom na výrok zatiaľ ešte neprávoplatného čiastočného rozsudku, podľa ktorého okamžité skončenie pracovného pomeru žalobcu je neplatné. Uviedol, že žalobca sa výtlačkom inzerátu žalovaného v denníku Hospodárske noviny zo 7. mája 2010 snažil preukázať, že likvidátor žalovaného uskutočňuje úkony smerujúce k zbavovaniu sa svojho majetku, keď vyhlásil konanie o najvhodnejšiu ponuku na odkúpenie časti majetku. Tento dôkaz súd nepovažoval za preukazujúci hroziace nebezpečenstvo prípadného poškodenia práv žalobcu v čase podania jeho predchádzajúceho návrhu na vydanie predbežného opatrenia, kedy takémuto návrhu nevyhovel, pretože takúto okolnosť nepovažoval bez ďalších rozhodných okolností za nasvedčujúce tomu, že žalovaný vykonáva úkony, ktorými sa snaží zmenšovať svoj majetok. Takejto snahe však v súčasnosti

nasvedčuje vyjadrenie žalovaného vo vzťahu k súčasnému návrhu žalobcu z ktorého jasne vyplýva, že likvidátor spoločnosti kontinuálne vykonáva úkony smerujúce k likvidácii majetku spoločnosti, teda speňažuje majetok žalovaného v snahe získať čo najvyšší likvidačný zostatok, keďže od jeho výšky sa odvíja aj jeho odmena ako likvidátora spoločnosti. Nárok žalobcu by sa tak mohol stať nevyhnutným. Sumu určenú na zloženie do úschovy považoval súd za primeranú, keď zodpovedá sume náhrady mzdy požadovanej žalobcom za obdobie 12 mesiacov trvania pracovného pomeru.

Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Bratislave uznesením z 30. marca 2012, sp. zn. 14 Co 102/2012, napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil, keď sa v celom rozsahu s odôvodnením napadnutého rozhodnutia stotožnil. Nestotožnil sa však s námietkou žalovaného týkajúcej sa prekážky veci rozhodnutej kde namietal, že súd napriek predchádzajúcemu zamietavému uzneseniu nariadil predbežné opatrenie bez zmeny skutkových okolností. Uviedol, že predchádzajúce (návrh zamietajúce – pozn. dovolacieho súdu) predbežné opatrenie bolo vydané 20. júna 2010. S prihliadnutím na časový odstup takmer dvoch rokov a ďalej prebiehajúcu likvidáciu spoločnosti žalovaného, nemožno hovoriť o totožnosti skutkových okolností a tým ani o vzniku prekážky *res iudicata*, pretože je nesporné, že práve v súvislosti s časovým intervalom, v rámci ktorého likvidátor postupoval v zmysle zákona za účelom zabezpečenia likvidácie majetku spoločnosti, došlo aj k reálnej zmene majetkových pomerov žalovaného. Tieto sa budú postupom likvidácie v budúcnosti meniť aj ďalej v podobe speňažovania majetku, prípadného vyplácania pohľadávok a následného zániku spoločnosti.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal dovolanie žalovaný, ktorý žiadal napadnuté uznesenie zmeniť a návrh na vydanie predbežného opatrenia zamietnuť. Opodstatnenosť dovolania odôvodnil ustanovením § 237 písm. d/ a f/ O.s.p. Poukázal na to, že už v odvolacom konaní namietal, že predbežné opatrenie bolo nariadené napriek tomu, že v rovnakej veci sa už konalo a právoplatne rozhodlo tak, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia bol právoplatne zamietnutý. Pre vyslovenie námietky *res iudicata* je podmienkou totožnosť účastníkov a totožnosť prejednávanej a rozhodnutej veci. Obe tieto podmienky podľa dovolateľa boli splnené a s touto otázkou sa nevysporiadal ani odvolací súd keď neuviedol, v čom sa podmienky na uloženie povinnosti zložiť peňažné prostriedky do úschovy zmenili. Poukázal pritom na Stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. mája 2011, ktorý svoje stanovisko limitoval predpokladom,

že „pokiaľ nedôjde k zmene skutkových okolností, tvorí právoplatné uznesenie, ktorým súd zamietol návrh na nariadenie predbežného opatrenia, prekážku veci právoplatne rozsúdenej...“. Uviedol, že časový odstup vydania dvoch predbežných opatrení netvorí zmenu skutkových skutočností. Namietol tiež, že odôvodnenie napadnutého uznesenia je nepreskúmateľné, čo zakladá vadu podľa § 237 písm. f/ O.s.p., pre jeho nezrozumiteľnosť a nepresvedčivosť, je protirečivé a pri námietke veci právoplatne rozsúdenej sa súd vyjadril opačne, pokiaľ išlo o tvrdenie zmeny naturálnej formy majetku na formu peňažnú. Vstup spoločnosti do likvidácie nemôže byť argumentom o osvedčení reálne a bezprostredne hroziacej ujmy žalobcovi. Napokon uviedol, že konanie je postihnuté aj inou vadou v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., keď odvolací súd sa vo svojom uznesení nevyporiadal s námietkou uvedenou v odvolaní týkajúcou sa dôkazov a tvrdení o kvantitatívnom stave nehnuteľného majetku žalovaného, vrátane zrušenia ponukového konania na jeho predaj.

Žalobca navrhol dovolanie žalovaného „zamietnuť“ ako nedôvodné, keď rozhodnutia oboch súdov považuje za vecne správne a k tvrdeným vadám konania v predmetnej veci nedošlo.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), ktorý je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), predovšetkým skúmal, či dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vydaného vo forme uznesenia sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 239 O.s.p.

Podľa § 239 ods. 1 O.s.p. dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev (§ 109 ods. 1 písm. c/) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým

sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/.

Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Podľa § 239 ods. 3 O.s.p. ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

V treťom odseku ustanovenia § 239 O.s.p. sú vymenované prípady, ktoré vylučujú prípustnosť dovolania proti uzneseniam odvolacieho súdu, proti ktorým by inak bolo dovolanie podľa odsekov 1 a 2 prípustné. Jedným z nich je aj prípad, keď dovolanie smeruje proti uzneseniu o predbežnom opatrení.

V prejednávanej veci je nepochybné, že žalovaný dovolaním napáda uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci predbežného opatrenia. Jeho dovolanie je preto podľa § 239 ods. 3 O.s.p. procesne neprípustné.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť odvolacieho súdu (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní, postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v ustanovení § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j., či v prejednávanej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nepodania návrhu na začatie konania, hoci

podľa zákona bol potrebný, odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania nesprávne obsadeným súdom). Ustanovenie § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia preto predmet konania nie je významný. Ak je teda konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v tomto ustanovení, možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutie o predbežnom opatrení.

Dovolaateľ existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 písm. a/, b/, c/, e/, ani g/ O.s.p. netvrdil a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytykané nesprávosti, ktorých sa mali dopustiť súdy nižších stupňov, sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkami, či sa v tej istej veci už prv právoplatne nerozhodlo, a či sa účastníkovi konania postupom súdu neodňala možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. d/ a f/ O.s.p.).

Podľa názoru dovolateľa konanie trpí procesnou vadou spočívajúcou v prekážke veci právoplatne rozhodnutej (§ 237 písm. d/ O.s.p.).

Dovolaateľ v tejto súvislosti poukázal na Stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky Cpj 15/2011 zo 16. mája 2011. Dovolací súd nemá dôvod odstúpiť od názoru vysloveného v predmetom stanovisku, v ktorom najvyšší súd o.i. uviedol, že pokiaľ po vydaní uznesenia zamietajúceho návrh na nariadenie predbežného opatrenia dôjde k zmene pomerov (k zmene skutkových okolností významných pre rozhodnutie), nezakladá už právoplatné rozhodnutie zamietajúce návrh na nariadenie predbežného opatrenia prekážku veci rozhodnutej (§ 159 ods. 3 O.s.p.) a súd môže rozhodnúť o novom návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, i keby prípadne išlo o návrh toho istého účastníka s petitom identickým ako bol petit návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, ktorý bol skôr (pred zmenou pomerov) právoplatne zamietnutý uznesením súdu.

Odvolací súd preto poukazuje na uznesenie súdu prvého stupňa, ktorý vo svojom odôvodnení zrozumiteľne uviedol, v čom videl zmenu pomerov, pre ktorú, napriek predchádzajúcemu, návrh zamietajúceму uzneseniu, novému návrhu na nariadenie predbežného opatrenia vyhovel. Zatiaľ čo v čase rozhodovania o predchádzajúcom návrhu

žalobcu (7. mája 2010) žalovaný len vyhlásil konanie o najvhodnejšiu ponuku na odkúpenie časti majetku, v čase nového rozhodovania (25. januára 2012) mal preukázané, že likvidátor spoločnosti už majetok spoločnosti speňažuje. Dovolací súd tu poukazuje aj na odôvodnenie odvolacieho súdu, ktorý sa s touto námietkou žalovaného v dôvodoch svojho rozhodnutia náležite vypořiadal a na ktoré dovolací súd v plnom rozsahu poukazuje a stotožňuje sa s ním. Z uvedeného je zrejmé, že v prípade oboch rozhodnutí nie sú naplnené znaky totožnosti, preto nemohlo dôjsť k porušeniu ustanovenia § 237 písm. d/ O.s.p.

Žalovaný v dovolaní ďalej tvrdil, že postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. pre jeho nepreskúmateľnosť.

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že nie je dôvodná ani námietka dovolateľa týkajúca sa nepreskúmateľnosti, pričom podľa obsahu dovolania v tejto časti namietal skôr nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 167 ods. 2 O.s.p. ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESĽP. Judikatúra tohto súdu teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že v odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

Odvolací súd napriek tomu, že sa s napadnutým uznesením súdu prvého stupňa stotožnil, neobmedzil sa len na konštatovanie jeho správnosti (por. § 219 ods. 2 O.s.p.), ale sám zaujal stanovisko ku skutočnostiam uvádzaným v odôvodnení súdu prvého stupňa, pričom sa vyporiadal aj so všetkými námietkami odvolateľa uvádzanými v jeho odvolaní.

Na základe uvedených skutočností dovolací súd dospel k záveru, že odvolací súd svojím postupom nezaložil ani vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., teda neodňal účastníkovi možnosť konať pred súdom.

Dovolateľ namietal, že konanie pred odvolacím súdom je postihnuté inou vadou konania (§ 242 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), spočívajúcou v tom, že odvolací súd sa nevyporiadal s jeho námietkou týkajúcou sa dôkazov a tvrdení o kvantitatívnom stave jeho nehnuteľného majetku, vrátane zrušenia ponukového konania na jeho predaj.

Inou vadou konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná (§ 242 ods. 1 O.s.p.), je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť

rozhodnutia. Iná vada konania je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Z hľadiska dovolateľom tvrdenej existencii tzv. inej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. treba uviesť, že dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto dovolacom dôvode až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné (o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde). Vada tejto povahy je síce relevantným dovolacím dôvodom, ktorý možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní, sama osebe (i keby k nej skutočne došlo) ale prípustnosť dovolania nezakladá. Či už teda konanie, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, bolo alebo nebolo postihnuté procesnou vadou v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (pozn.: dovolací súd napadnuté rozhodnutie z tohto aspektu neposudzoval), nejde o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

Pokiaľ ide o žalovaným uplatnené dovolacie dôvody, z obsahu podaného dovolania je zrejmé, že dovolateľ namieta najmä vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa ktorým vyhovel návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, teda namieta aj existenciu vady podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., t.j. nesprávne právne posúdenie veci. Dovolací súd však uvádza, že tzv. nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe však taktiež prípustnosť dovolania nezakladá. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nie je možné napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti dovolací súd dospel k záveru, že prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 237 O.s.p., ani z ustanovenia § 239 O.s.p., dovolanie teda smeruje proti takému rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému nie je prípustné. Najvyšší súd Slovenskej republiky ho preto podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 veta prvá O.s.p. odmietol bez toho, aby bola preskúmaná vecná správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky o trovách dovolacieho konania nerozhodoval z dôvodu, že dovolaním napadnuté uznesenie nie je rozhodnutím, ktorým by sa konanie medzi účastníkmi končilo, berúc zreteľ na to, že ide o konanie o predbežnom opatrení (§ 145 O.s.p.).

Vo veci bude ďalej konať súd prvého stupňa, ktorý rozhodne aj o trovách doterajšieho konania, t.j. vrátanie trov dovolacieho konania v súlade s úpravou zakotvenou v § 151 O.s.p.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. júna 2012

JUDr. Eva S a k á l o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Mgr. Patrícia Špacírová